

Cimitirul

Marin Mihalache

Celui ce intră singur în noapte
Îi trebuiesc aripi serafice
Pe umeri în loc de brațe
Dar și îngeri fiind tot s-ar rătăci
Prin pădurea de cruci a cimitirului
Boemian din orașul vânturilor.

Clopotul ca o pendulă lunară
Jumate numai de clepsidră
Se clatină peste scufia rosie
De cardinal a capelei Florentine.

Muzeu în aer liber de arhitectură
Monumentală, de mausoleuri,
De înalte obeliscuri egiptene
Sculpturi a la pietà din marmură
Albă, veritabilă de Carrara,
În grădini de liliac și iasomie.

O veritabilă emulație post-mortem
A răposaților întru Domnul.
Dar acum marea competiție
Pe viață și pe moarte
S-a terminat, cimitirul singur
Zace istovit sub o pătură
De iarbă verde, se odihnește.

La periferiile noului Eden
Din legendarul oraș al vânturilor
Se vând încă locuri de veci
Ieftine, convenabile, atractive.